

נח

"צא מן התיבה, אתה ואשתך"

מבוסס על: לקוטי שיחות חלק כ"ה, שיחה ג' לפרשת נח

- מדוע הקב"ה הוצרך לצוות לנח ומשפחתו לצאת מן התיבה, אחרי שכבר ידע שהארץ יבשה?
- מדוע הבהמות והחיות לא רצו לצאת מן התיבה, ואיך בכלל הצליחו לשרוד שנה שלימה בתיבה?
- מהות הציווי הראשון אחרי חורבן המבול: "פרו ורבו" - לבנות שוב היקום, בגשמיות וברוחניות!
- על החובה לעסוק בפרייה ורבייה, ומענה לטענות השונות ומשונות העוללות לצורך אצל ההורים...

הקדמה

בסוף הפרשה הקודמת (בראשית) מסופר, איך אחרי יותר מ-1000 שנה מבריאת העולם - יושבי הארץ (כולל הבהמות והחיות) נהיו מושחתים לגמרי (בעבודה זרה, עריות וגזל). להקב"ה "נמאס" מזה, עד שהחליט להתחיל הכל מחדש, ולטהר את העולם, לנקות הכל מהשורש על ידי ה"מבול"...

אלא, שבכל העולם המושחת הזה, היה אדם שיצא מן הכלל - נח. התורה מעידה עליו שהיה אכן איש צדיק ותמים "בדורותיו". ולכן, הוא זה שקיבל הציווי לבנות התיבה, לבדו (ללא עזרה חיצונית).

בשנים קודמות התעכבנו רבות על אישיותו של נח, אם היה אכן צדיק גדול או רק צדיק "בדורותיו"? כמו כן, התעכבנו על השאלה מדוע נח נכשל לגמרי בניסיונותיו להשפיע על העולם.

היום נתעכב על נושא אחר: איזה אווירה שררה בתיבה עד שנח וכל הבהמות לא רצו לצאת ממנה, עד כדי כך שהקב"ה הוצרך לצוות על כך "צא מן התיבה"!

וכך נוכל להבין מהות הציווי הראשון והעיקרי שנח נצטווה ביציאתו מן התיבה: "צא מן התיבה", חובת האדם לפרות ולרבות בגשמיות וברוחניות, ומענה ברור של נשיא הדור על טענות שונות ומשונות בעניין.

מקור 1

הפסוק המספר על ציווי הקב"ה לנח לצאת מן התיבה, הגם שהארץ כבר הייתה יבשה:

נח ת, יג: ... וַיֵּסֶר נֹחַ אֶת מִכְסֵּה הַתֵּבָה וַיֵּרָא וְהִנֵּה חָרְבוּ פְּנֵי הָאֲדָמָה. וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בִשְׁבַעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם לַחֹדֶשׁ יִבְשָׁה הָאָרֶץ. וַיִּדְבֹר אֱלֹקִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר: צֵא מִן הַתֵּבָה וְאֶשְׁתָּךְ וּבְנֶיךָ וְנִשְׁי בְנֶיךָ אִתָּךְ. כָּל הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתָּךְ מִכָּל בֶּשָׂר בְּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ הִיצֵא אִתָּךְ וְשָׂרְצוּ בָאָרֶץ וּפְרוּ וָרָבוּ עַל הָאָרֶץ.

פירושו של רש"י בעניין, המבאר חובתם המהותית של אלה שיצאו מן התיבה:

רש"י. אֶתָּה וְאֶשְׁתָּךְ וּגו'. אִישׁ וְאֶשְׁתּוֹ, כָּאֵן הִתִּיר לָהֶם תִּשְׁמִישׁ הַמִּטָּה.

הִיצֵא. 'הוֹצֵא' כְּתִיב, 'הִיצֵא' קָרִי; הִיצֵא - אָמֹר לָהֶם שִׁינְאוּ, הוֹצֵא - אִם אֵינֶם רֹצִים לָצֵאת הוֹצֵאֵם אִתָּה!

וְשָׂרְצוּ בָאָרֶץ. וְלֹא בַתֵּבָה מִגִּיד שֶׁאֵף הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף נִאֶסְרוּ בַּתִּשְׁמִישׁ.

מקור 2

פירושו של המדרש המבאר שנח חיכה לרשות הקב"ה לצאת מן התיבה:

מדרש תנחומא ח: כִּיֵּן שֶׁנָּחוּ הַמַּיִם, הָיָה נֹחַ צָרִיךְ לָצֵאת מִן הַתֵּבָה, אֲלֹא אָמַר נֹחַ בְּרִשּׁוֹת הַקֵּב"ה נִכְנָסְתִּי, שֶׁנֶּאֱמַר בָּא אִתָּה [וְכָל בֵּיתְךָ אֶת הַתֵּבָה] (נח ז, א), וְעָלְשׁוּ אֲצִיא שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת? אָמַר לִי הַקֵּב"ה רִשּׁוֹת אִתָּה מִבְּקֶשׁ? הָרִי לְךָ רִשּׁוֹת! [שֶׁנֶּאֱמַר] "צֵא מִן הַתֵּבָה".

הערה למוסר השיעור

שיחה זו כוללת בעצם שני חלקים:

חלק ראשון הקשור לפשט הכתוב "צא מן התיבה", וההקשר עם החובה לפעול על סביבתו ולא להסתגר.

חלק שני (אות ז' ואילך) נוגע לנושא עדין ונדיר במיוחד בשיחות רבינו: עידוד הילודה בצורה הכי ברורה, ומענה ברור לטענות שונות בעניין.

מכיון שהנושא עדין, ויכול להיות שלא יתאים לקהלים מסוימים, לכן דף ה'מקורות' הוכן בארבע עמודים:

שני עמודים הראשונים על החלק הראשון של השיחה, והשאר על החלק השני. ועל המגיד שיעור להחליט מה למסור ואיך להסביר.

מפני חשיבות העניין, לא קיצרנו שיחה זו כאן, כדי לא לנגוע במילים הקדושות, המיוחדות והמדודות של רבינו בעניין זה, כנראה בחוש.

בדף זה הובאו רק המקורות עצמם כפי שהובאו בדף ה'מקורות', כולל רק ביוגרפיה קצרה וראשי פרקים.

בכלל, מוכרחים ללמוד היטב השיחה לפני מסירת השיעור, להשתדל להתעצם עם המסרים שבה - ורק כך נוכל בעז"ה להעביר נושא עדין זה בהצלחה, עם פירות ופירי-פירות, לרצון קודש ולנח"ר כ"ק אדמו"ר.

כדאי לזכור ששיחה זו פעלה בזמנו וממשיכה לפעול שינוי אדיר בכל תפיסת העולם על נושא הילודה, ויש בה מענה נדיר וברור על כל הטענות השונות ומשונות הנשמעות בעניין.

כדאי גם לעיין בהתוועדויות המקור לשיחה זו, בעיקר התוועדות ש"פ נח תשמ"א (נמצאת במדור 'הוספות').

במדור הוספות תמצאו גם מקורות משלימים סביב נושא עידוד הילודה (אגרות קודש, שיחות, כתי"ק).

באתר זה, רוכזו שיחות כ"ק אדמו"ר בעניין: sichos.com/pruurvu.htm

ותן לחכם ויחכם עוד.

ביוגרפיה - מדרש תנחומא:

מדרש על התורה שנקרא ע"ש האמורא רבי תנחומא בר אבא. מובאים בו גם פיסקות ממדרשים תנאיים, אך בעיקר דברי אמוראים ואף מעט דברים מתקופת הגאונים. (מכונה גם 'מדרש ילמדנו').

¹ וכפי שהרחבנו על כל זה בלקו"ש חכ"ה נח א' (שיחה בעיון תשע"ח), שאפילו לדעה שזוהו 'לגנאי', התכלית אינו סתם לגנות נח, אלא להבהיר ללומד מה ניתן ללמוד מנח ומה לא ניתן ללמוד ממנו. וזאת, הגם שאין לנו שום דבר נגד נח, מכיון שהוא עשה ככל מה שביכולתו, ולא היה יכול לעשות אחרת! עיי"ש.

אמנם, על פי פשוטו של מקרא, משמע אחרת - שנח לא רצה לצאת מן התיבה:

לקוטי שיחות: מדרך למוד הפשט עולה, כי צווי הקב"ה לנח "בא... אל התבה" היה משום שנח לא רצה להכנס לתבה. וכן, מפשטות לשון "צא מן התבה" משמע שלא רצו לצאת מן התבה, ולכן הצרכו לצווי.

מקור 3

כדי להבין מדוע הם לא רצו לצאת מן התיבה, יש להבין קודם האווירה המיוחדת ששררה בה:

ע"פ מאמר וככה תרל"ז פרק צה: בתבת נח שרר מצב של שלום (הנובע מגלוי אור אלקי נעלה ביותר), מעין זה שיהיה לעתיד לבא - "וגר זאב עם כבש... לא ירעו ולא ישחיתו..." (ישעיה יא, ו); כל סוגי הבהמות והחיות היו ביחד - כולל חיות טורפות ודורסות - ולמרות זאת לא עשו רעה זה לזה כלל.

ביוגרפיה - ספר המאמרים תרל"ז:
המשך מאמרים, חובר ע"י הרבי מהר"ש, הרביעי בשושלת רבותינו נשיאנו. נולד ביום ב' אייר בשנת 5594 (1834) בעיירה ליובאוויטש, רוסיה.

מקור 4

גם מפשוטו של מקרא מוכרח שאכן בתיבה שררה אוירה מיוחדת, ניסית וגאולתית:

לקוטי שיחות: (א) הגם שנח בנה מדורים לכל בהמה וחיה (רש"י נח ו, יד), קשה לומר, כי נתן (בצורה טבעית) לצמצם חיות טורפות במקום מגבל ביותר למשך שנה שלמה, ללא שיזיקו² וכו'.
(ב) רואים במוקדש ("גן חיות") כי בכדי לנהל כמות גדולה של חיות טורפות, נדרש צות גדול מאוד של אנשים. ואלו בתבת נח, אנשים ספורים בלבד (נח ובניו ונשיהם) נהלו חיות טורפות³ אלה!
מכרח לומר שבהיותם בתבה, נשתנה טבעם, בדומה למה שיהיה לעתיד לבוא.

מקור 5

עפ"י יובן הטעם לכך שנח ומשפחתו, וכל הבהמות והחיות, לא רצו לצאת מן התיבה:

לקוטי שיחות: זהו הטעם לכך מדוע לאחר ש"יבשה הארץ" היה צריך בצווי "צא מן התבה" - משום שנח לא רצה לצאת מהתבה; הוא היה במקום בו שרר מצב של לעתיד לבא, והציאה מן התבה היתה ירידה.
ועל אחת כמה וכמה ביחס לחיות הטורפות עצמן, שמצד עצמם לא רצו לצאת מהתבה, ובכך... לשוב ולהיות חיות טורפות ומזיקות! ולכן היה צריך גם לצוות את נח עליהם באופן מיוחד "כל החיה אשר אתה... הוצא אתה".

מקור 6

אלא שאין לחשוב שהציאה היא ירידה עבורם! אדרבה, זהו כדי שיחוו עלייה עוד יותר גדולה:

לקוטי שיחות: הדבר מרמז בפסוק עצמו, בצווי הראשון שנצטווה: "צא מן התבה אתה ואשתך..."
"הוצא אתה ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ - זוהי המטרה והתכלית של "צא מן התבה".
וכפשטות הענין: מה היה חסר בחיים בתבה? העבדה שבמקום המגבל של התבה לא התאפשר הענין של "פרו ורבו", ובפרט באופן שיביא ל"מלאו את הארץ". וזהו המכון של "צא מן התבה" - שליחותו של נח לבנות מחדש את היקום.

² הערה 18 בשיחה: ונזכר רק מאורע א' דהארי הכישו (פרש"י ז, כג). ולהעיר שזה ה' מפני שאיחר מזונותיו. וגם זה כותב רש"י רק: (א) כפירוש שני. (ב) לא ע"פ "פשוטו" כ"א מ"מדרש אגדה". (ג) בזה גופא - ענין שני ("ויש אומרים") במדרש אגדה.

³ הערה 19 בשיחה: וזהו בהוספה על טרחתם להאכיל כל שאר המיני בהמות חיות ועופות כו', שהי' קשור בטירחא (וצער) מרובה ועד שלא טעמו טעם שינה (ראה סנהדרין קח, ב. תנחומי פרשתנו ב. שם ט. פרש"י ז, כג).

מקור 7

החידוש והעלייה הנפעלת ע"י פריה ורביה, תובן באמצעות הסברת הכוח הגדול הטמון בזה:

ע"פ לקוטי תורה שיר השירים מ, א: כל ענין בגשמיות משתלשל מענינו ברוחניות. החידוש ב"פרו ורבו" הוא - גלוי כוח האין-סוף כאן למטה. משום שבענין ההולדה אין כל הגבלה, והוא קיים עד אין סוף, דור אחר דור.

עפ"ז תובן העלייה שנפעלה בהם ע"י פריה ורביה, אפילו ביחס למצבם הכי נעלה בתיבה:

לקוטי שיחות: זהו ההבדל בין המצב בתבה לגבי המצב בצאתם מן התבה: בתבה, מבלי הבט על הגלויים הנעלים שהאירו שם, היה זה רק ענין של עליית ותענוג הנבוא, ובמילא יש לכך גבול. מה שאין כן על-ידי העבודה בעולם, מחוץ לתבה, וכפי שהעולם בטבעו דוקא - עולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו - כאן, בתחתונים (דוקא), נעשית הדיירה לו יתברך, דירה לעצמותו. דוקא בעבודה זאת מתגלה ה"בלתי בעל גבול".

מקור 8

זוהי ההוראה הראשונה שניתן ללמוד שהציווי לנח "צא מן התיבה":

לקוטי שיחות: ישנם כאלו הסבורים שניתן להסתגר בארבע אמות שלהם ולעסוק כל היום בתורה, וכלל לא נוגע להם מה נעשה בעולם מסביבם. על כך היא ההוראה - "צא מן התיבה": צריך לצאת ולפעל בעולם שמסביב.

אכן יש לפעמים סדר של "בא... אל התבה" - להכנס בתוך אותיות ותבות התורה והתפלה (כפירוש הבעש"ט) כאשר יש חשש פן יטבע ב"מים הידונים" של המבול - אך צריך לדעת, אשר סוף-סוף חייב להגיע זמן של "צא מן התבה", וזהו התכלית.

ואל לאדם לחשוב כי מחובתו לעשות זאת רק מפני שעליו לוותר על טובתו האישית למען טובת הזולת - אלא זה נוגע לטובתו ושלמותו שלו. שכן, מבלי הבט על כל העלויות אליהם נתן להגיע על-ידי "עבודה בתבה", הרי כל זה הוא ענין שבמדידה והגבלה - אך על-ידי "צא מן התבה" נעשה "פרו ורבו", הרבוי עד אין סוף.

ביוגרפיה - לקוטי תורה:

מאמרים על הפרשיות (ויקרא, במדבר דברים) והמועדים, שנאמרו ע"י האדמו"ר הזקן, הראשון בשושלת רבותינו נשיאנו. נולד בשנת 5505 (1745) בליזנה, בלרוס.

מקור 9

ההוראה השנייה הנלמדת מהציווי לנח "צא מן התיבה", החובה לבנות העולם מחדש:

לקוטי שיחות: התפקיד הראשון של האדם לאחר המבול הוא לבנות מחדש את העולם; זוהי ההוראה המיוחדת עבור דורנו, שעבר את המבול רחמנא ליצולן, וחלק גדול וחשוב ביותר וביותר מעם ישראל, היו לא תהיה, נמחה בגשמיות -

צריך לדעת, כי לכל לראש מוטלת האחריות (והזכות) על כל אלה שבחסדי ה' נצלו מהמבול הם וצאצאיהם, לבנות מחדש את עם ישראל בגשמיות, ואזי יהיה עם מי לעסוק ברוחניות.

הערה למוסר השיעור

כאן מתחיל החלק השני של השיחה, בהוראה במצוות פו"ר בגשמיות. אם הקהל לא מתאים כלל לנושא זה (ילדים וצעירים כו'), ניתן בקלות לסיים השיחה במקור 8, ולנתב את הביאור בחובת ההשפעה על הזולת. לחילופין, לקהל שאינו כ"כ למדני, ניתן לקצר במקורות 8-1 ולהרחיב רבות במקורות 9 ואילך. וזמן לחכם ויחכם עוד.

מקור 10

ממשיך הרבי:

ישנם כאלו העושים חשבונות: ללדת ילדים הרי זו אחריות עצומה. צריך לכלכל אותם הן בגשמיות, הן ברוחניות - לחנך אותם בדרך התורה והמצוות. ומי יודע אם בכוחו לגדל את ילדיו כדבעי, שיגדלו ילדים בריאים, בריאים בגשמיות ובריאים ברוחניות?

ולכן, לדעתם, עליהם להתבסס תחילה במצב האישי הן מבחינה גשמית והן מבחינה רוחנית, ורק אחר כך יחשבו ומאחר יותר אף יקיימו את מצוות "פרו ורבו"!

ועל כך באה ההוראה מנח, שבתחילה גם הוא חשש לעסוק בפו"ר, עד שהצטווה שוב על כך:

רש"י על נח ט, ט: ואני הנני [מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם אחריכם].... שהיה נח דואג לעסוק בפריה ורביה עד שהבטיחו הקדוש ברוך הוא שלא לשחת העולם עוד.

איך נח הבין בהתחלה את ציווי של הקב"ה "צא מן התיבה"?

לקוטי שיחות: נח חשב שמאמר הקב"ה "צא מן התיבה וגו'" היה רק החרת אכל לא צווי. לכן הוסיף אחר כך הקב"ה שהפונה במאמר זה היא צווי, חייב להתקיים "פרו ורבו".

ומכך ישנה הוראה ברורה, אשר "בהדי כבשי דרחמנא למה לך!" (גמרא ברכות י, ב - ראה מקור הבא), יהודי צריך לעשות כל התלוי בו⁴ - לקיים מצות פרו ורבו, ולאחר מכן לחנך בנים ובנותיו על פי הוראות התורה - ולא להמנע מלקיים צווי ה' מצד חשבונות פְּרִיטִים.

אדרבה! יש לקיים את צווי ה' המוטל עליו בשמחה ובבטחון גמור שהקב"ה בודאי⁵ יעזר ויביא הצלחה בהשגת דלות בחנוך הבנים.

ביוגרפיה - רש"י:

רבי שלמה יצחקי (בן יצחק), נולד בטרוייש שבצפון צרפת בשנת 4800 (1040). כתב פירוש לתורה, לנ"ך ולתלמוד שנחשבים כיסודיים ביותר (ונכתבו ע"פ רוח הקודש).

מקור 11

את חובת הביטחון שנצליח בחינוך הילדים, ניתן ללמוד מן הסיפור הבא המובא בגמרא:

גמרא ברכות י, א: [הקב"ה] הביא יסורים על חזקיהו ואמר לו לישעיהו: לך ובקר את החולה, שנאמר: "...כֹּה אָמַר ה' צו לְבִיתְךָ, כִּי מֵת אֶתָּה וְלֹא תִחְיֶה" וגו' (מלכים-ב' כ, א) ... "מֵת אֶתָּה" בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא תִחְיֶה" לְעוֹלָם הַבָּא.

אמר ליה: מאי כולי האי? אמר ליה: משום דלא עסקת בפריה ורביה. אמר ליה: משום דחזאי לי ברוח הקדש דנפקי מינאי בגין דלא מעלו. אמר ליה: בהדי כבשי דרחמנא למה לך? מאי דמפקדת איבעי לך למעבד, ומה דניחא קמיה, קודשא בריך הוא לעבד.

אמר ליה: השתא הב לי ברתך, אפשר דגרמא זכותא ידידי ודידך ונפקי מנאי בגין דמעלו. אמר ליה: כבר נגזרה עליך גזירה. אמר ליה: בן אמוץ, פלה נבואתך וצא! ... כך מקובלני מבית אבי אבא: אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים.

מיד "ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה'" (ישעיה לח, ב). [ואכן, נולד ממנו יאשיהו, עליו נאמר: "וכמהו לא היה לפניו מלך .. ואחריו לא קם כמהו" (מלכים-ב' כג, כה), ועוד מלכים צדיקים כמו יהואחז וצדקיהו].

מקור 12

ממשיך הרבי:

כל המדובר לעיל הוא בנוגע לדאגות מהמצב הרוחני של הילדים, שזה תלוי בעיקר בהורים, להם נתן הקב"ה את המצוה (והזכות) לחנך את בניהם ובנותיהם בדרך התורה והמצוה, ונתן להם את הבחירה החפשית לקיים ציווי זה.

אך כאשר מדובר בדאגות מפרנסה גשמית - כשעושים חשבונות שמצב הפרנסה אינו מאפשר לעסוק בפריה ורביה - מראים בכך שהם מקטני אמנה, ולמטה מזה:

לקוטי שיחות: פרנסה אינה תלויה בבחירה עצמית. השפעת המזון והפרנסה באים מלמעלה, כפי שכל אחד אומר בברכת המזון: "הֵנָּה אֶת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בָּחַן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים".

ומכיון שהקב"ה צוה ליהודי "פרו ורבו", הרי בודאי שביחד עם כל ילד שנוול נפתח צנור חדש לברכת ה', להשפעת מזון ופרנסה (גם) עבור הילד החדש, ובאופן של "בטובו בָּחַן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים", מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה.

⁴ הערה 63 בשיחה: כולל ג"כ ההכנה לפני הגישויון, הן ברוחניות (ראה רמב"ם הל' ת"ת פ"א ה"ד. הל' ת"ת לאדה"ז רפ"ג), והן בגשמיות (ראה רמב"ם הל' דעות פ"ה ה"א).

⁵ הערה 69 בשיחה: שזהו אמתית ענין הבטחון (ראה כד הקמח ערך בטחון. וראה בארוכה מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר (באגרות קודש שלו ח"ו ע' שצט). לקו"ש ח"ג [המתורגם] ע' 137 ואילך. חכ"ו ע' 97. חל"א ע' 3 ואילך).

מקור 13

ממשיך הרבי:

אחרים טוענים, שאין להם את הכוחות, כוחות הגוף או כוחות הנפש, לגדל יותר בנים ובנות, דבר הדורש יגיעה גדולה, יגיעת נפש ויגיעת בשר.

[הנה, לכל לראש יש להזכיר ההלכה המובאת ברמב"ם, על החובה התמידית בפריה ורביה:]

רמב"ם הל' אישות טו, טז: אף על פי שקיים אדם מצות פריה ורביה הרי הוא מצוה מדברי סופרים שלא יבטל מלפרות ולרבות כל זמן שיש בו כוח, שכל המוסיף נפש אחת בישראל כאלו בנה עולם.

ועפ"ז, בא המענה לטענה שאין כוחות הגוף או כוחות הנפש, לגדל יותר בנים ובנות:

לקוטי שיחות: צריך לדעת, כי מכיון שהקב"ה מצוה על כך, ו"אינו מבקש אלא לפי כוחו", ברור שהוא נותן את הכוחות הדרושים לקיים את צויו. ובמילא אין צורך להתערב עם חשבונות אישים, אלא לסמוך על הקב"ה, ומתוך שמחה.

ואם המצב האמתי הוא, שאין את הכוחות הדרושים, הקב"ה כבר ידאג לכך. שהרי, כדי שיולדו ילדים מכרחת להיות ברכה מיוחדת מהקב"ה - ויברך אותם אלקים .. פרו ורבו גו" (בראשית א, כח).

מקור 14

לקוטי שיחות: האמת, וזו אמת גלויה, כי הנהגה כזו של בטחון בהשם - לא זו בלבד שאינה גורעת מבריאות האדם, אלא להפך: הדרך להגיע למנוחת הנפש אמיתית, היא כאשר מתנהגים לפי סדרי הבריאה אותם קבע הקב"ה.

ואלו כאשר מפריעים לסדר הנורמלי שהקב"ה קבע בחיי המשפחה, רואים במוחש שזה גורם לבעיות ב"עצבים" ... נוסף על העקר שזה מפריע וכו' ליחסים שבין איש ואשתו .. ולהפך הסדר בחיי המשפחה.

ממשיך הרבי:

הנהגה זו של עשיית חשבונות מתי הוא "הזמן המתאים" ללדת ילדים, כבר קיבלה שם "תכנון משפחה" ("פעמילי פלענינג") - אך המציאות היא שזה מביא את ההיפך הגמור: היפך הסדר בחיי המשפחה, היפך בנין חיי משפחה.

וכפי שנתגלה (לאלו שאינם מעוניינים לרמות את עצמם), כי מעולם לא היה דבר שהכניס חוסר סדר מוחלט והיפך הביסוס והחיזוק ובנין של חיי משפחה, כמו אותה שיטה של "תכנון משפחה".

מקור 15

למצווה פריה ורביה ישנה שייכות מיוחדת לדורנו, ובהקדים המובא בגמרא:

גמרא יבמות סב, א (עם רש"י): אין בן דוד בא - עד שיכלו כל הנשמות [באוצר ששמו] גוף.

שמזה ניתן להבין עד כמה מצווה זו שייכת לדורנו:

לקוטי שיחות: זאת אומרת, הלדה של עוד ילד יהודי, מקרבת את הגאולה השלמה של כלל ישראל על ידי דוד מלכא משיחא. ומכיון שנמצאים בדרך דעקבתא דמשיחא, ומקוים ומתפללים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "נאו" ממש - מובן, שצריך יהודי לעשות התלוי בו אשר "יכלו כל הנשמות שבגוף". שזה ממהר את "בן דוד בא" בגאולה האמתית והשלמה על ידי משיח צדקנו.

⁶ הערה 76 בשיחה: מובן שיש מצבים שע"פ תורה אין צ"ל התעסקות בפ"ר מחמת טעמים של בריאות וכיו"ב. אבל כפשוטו, זה צ"ל נקבע ע"י רב מורה הוראה בפועל, ולא ע"י חשבונות האדם לעצמו.